Parlar del que no es parla

Per PepMaria el dc., 18/04/2012 - 09:00

Hi ha coses de les quals més val no parlar en certs àmbits. Però potser a força de contenir-nos acabem no parlant-ne mai amb ningú.De quines coses no es parla? És bo parlar-ne? I en quins àmbits?... Hi ha coses de què no es parla. Es parla és una construcció impersonal referida al que la gent o hom parla. És un bon exercici preguntar-nos de què no es parla, perquè hom deixa fora de la conversa temes que potser són importants de ventilar. A tall d'indicació, jo penso que hom no parla de:

- les meves pors o les pors dels qui viuen a prop meu,
- les meves illusions o les illusions dels meus;
- com afronto la pròpia mort o la dels meus éssers estimats;
- els límits físics o mentals que experimento mentre envelleixo;
- les meves conviccions profundes;
- l'ambigüitat de les meves motivacions (mig àngel, mig bèstia);
- aquells poemes o contes que escric de tant en tant i no acostumo a ensenyar;
- els meus somnis (vull dir: els somnis que tinc quan dormo);
- aquell hobby meu particular que no em sembla massa corrent;
- el tic o la mania que repeteixo d'amagat o distretament en un moment concret del dia, (embolicar els papers de caramel en les reunions, posar-me el dit al nas mentre em rento les dents...);
- les meves devocions personals: pregàries a Santa Rita, senyar-me en sortir de casa o en arribar-hi, dir un parenostre abans d'adormir-me; encomanar-me a Sant Cristòfol en començar un trajecte en cotxe, dir un Avemaria quan l'avió s'envola o aterra...
- els petits heroismes que descobreixo en la vida quotidiana de gent que tinc a prop.

Segurament no parlo d'aquestes coses perquè no en tinc una opinió prou sòlida, no sé com explicar-los. O perquè m' inquieta que parlar-ne afecti a la meva imatge: no fos cas que em prenguin per insegur, incapaç, poc fiable, poc eficient, poc resolutiu. Que em prenguin per boig o em ridiculitzin. I segurament també val la pena de triar el lloc o l'ambient on parlar d'aquests temes. Perquè parlar-ne davant d'un públic indiscriminat és fer espectacle de la pròpia vida, i no sembla que això em pugui ajudar. Triar l'ambient és necessari perquè parlar-ne és ensenyar un flanc feble, i l'auditori em pot ferir. Però si els altres no aprofiten la meva feblesa per a desplegar la seva força sobre meu, aleshores aquests altres tal vegada ensenyaran els seus flancs febles: el resultat és que començarà una comunicació profunda. Profunda perquè no es comparteixen idees o projectes, sinó que ens compartim a nosaltres mateixos. I això ens ajudarà:

- a acceptar la vida amb un cert humor,
- a no creure's qui sap què i ser una mica més humils,
- a ser menys dependents del que altres pensin,
- a teixir complicitats,
- a crear una comunitat que realment m'ajuda i em sosté.